

DOCUMENT BASE SOBRE MOVIMENT OBRER PCC

“Contemplant tots els homes del món reunits en la societat per treballar, lluitar i millorar-se a sí mateixos no pot més que meravellar-te, per damunt de cap altra cosa”

Carta d’Antonio Gramsci des de la presó al seu fill

INTRODUCCIÓ

El Partit presenta un document analític, de propostes i de projecte en el terreny del moviment obrer, que serveixi com el marc estratègic per l’activitat partidària, no només com a document tàctic. L’objectiu d’aquest document és dotar d’elements informatius, de reflexió i debat, i també de proposta política, que sigui útil per a la política institucional, la política sindical i la necessària dinamització organitzativa.

A.-CARACTERÍSTIQUES DE LA LLUITA DE CLASSES A NIVELL INTERNACIONAL.

1.1-Estem en el període del capitalisme global (imperialisme com a fase superior del capitalisme) i hegemonia del capital financer. L’oligarquia financera internacional emergeix com a nova classe i porta la direcció dels processos econòmics i polítics. Això implica una recomposició segons el lloc entre classes dirigents (bloc històric dirigent).

El període actual del capitalisme és el període del capitalisme global amb hegemonia del capital financer sobre el capital “productiu”. Com expliquen els clàssics, en funció de l’anàlisi dels processos històrics, el creixement de les forces productives té elements interessants per la humanitat i elements contradictoris especialment en funció de qui dirigeix els processos però al mateix temps expressant la possibilitat d’aparició de noves classes o fraccions de classe. Depèn de qui ho analitzi, les conclusions poden ser encertades o no. Nosaltres considerem la possibilitat de l’afirmació que avui tenim una nova classe que és l’oligarquia financera internacional. La dificultat nostra és la identificació de les persones que estan al darrere de les societats, empreses i corporacions, donat que sovint, en termes escolàstics es parla de societats com a fenomen per amagar l’existència de la nova classe. Aquesta té interessos, té instruments per actuar... llocs de reflexió, polítiques d’aliances, de subordinació de classes.

Això implica una recomposició segons el lloc territorial entre classes dirigents i noves contradiccions en els blocs dirigents històrics que sota un mateix paraigua internacional tenen concrecions polítiques matisadament diferents. Les nostres anàlisis encara estan en el període del capitalisme monopolista d’Estat.

1.2-En el capitalisme global, l’oligarquia financera organitza en termes d’internacionalització de l’explotació, de la producció i dels mercats el mode de vida. Això ens obliga a analitzar, pensar i fer propostes en lo global, és a dir, en termes interdependents i internacionals. Tot procés està interrelacionat i aquest és

un dels elements que està en primer pla en el nou escenari i la caracterització de l'època.

Això ens obliga a tenir en compte que la contradicció fonamental no ha canviat, però que es caracteritza de diferent manera. La relació anterior, en els temps del socialisme real no existeix i el pacte social de després de la II Guerra Mundial s'esfondra. Això fa que els fluxos econòmics hagin sigut protagonitzats per aquesta nova classe, que ha derrotat al capital industrial. Cal, per tant, passar de la cultura de les coses fàcils a la cultura de la complexitat.

1.3-L'oligarquia financera internacional està en la fase d'acumulació originària de capital financer. Per un costat els diners tractats com a mercaderia fonamental de reproducció del sistema i del creixement origina unes contradiccions fins avui no plantejades en el terreny de la lluita de la classe obrera. Per l'altre costat té característiques profundament reaccionàries, que accentuen la corrupció, l'especulació, la depredació de la natura i les energies, el moviment de capitals sense control social, el blanqueig de diners de la droga i el tràfic de persones.

Hem d'enfrontar-nos a aquests problemes, així com a les oligarquies locals que els produeixen. Generen la fam, la pobresa, la misèria, la falta d'escoles, la falta de salut pública, així com l'extensió de les malalties, element consubstancial amb el capitalisme global.

Això ens obliga a plantejar-nos seriosament com s'utilitza la tecnologia per millorar l'explotació, la producció i organitzar millor el mode de vida i com s'utilitza la guerra com a forma de dominació. El domini total dels mitjans de comunicació en la lluita ideològica, cultural i hegemonia de les idees es a l'ordre del dia. El lliure moviment de capitals sense control cal veure com es comporta. Les polítiques neoliberals amb la combinació d'expressions feixistes quan convé apareixen. Les noves redistribucions territorials de la internacionalització de l'explotació i la producció tenen com resultat el neocolonialisme. El model de societat del capitalisme global en hegemonia de l'oligarquia internacional és la precarització de la societat. Cal anar plantejant alternatives a cadascuna d'aquestes esferes.

2. NOVA CARACTERITZACIO DE LA CLASSE OBRERA

2.1. En el pla internacional, degut al procés de mundialització que ha entrat en el sí de totes les societats, es caracteritza una nova configuració, també al sí de la classe obrera.

Ja no es pot parlar de classe obrera industrial, o de camperols pobres exclusivament. Cada vegada més capes de tècnics mitjans i quadres pateixen un procés de proletarització, i engreixen les rengleres dels explotats. Paralelament, un sector de la població mundial mai més tindrà accés a recursos bàsics, o es veurà exclòs del procés productiu i de consum. Estem davant de la pobresa estructural i estructurada, qüestió que s'incrementa i dona lloc a l'aparició de noves fraccions de capes socials. Al mateix temps, un fenomen menystingut com l'indigenisme avui ha estat capaç d'influir i fins i

tot protagonitzar canvis en les correlacions de forces polítiques. Aquest que és un tema que es dona sobre tot a Amèrica Llatina, trobem que interactua amb la classe obrera tradicional o els camperols pobres. Es un dels temes sobre els que cal prestar atenció, si volem entendre la realitat dels oprimits a escala mundial. Hem d'examinar què hi ha de comú a nivell internacional i què hi ha de particular a cada país en relació a aquests nous fenòmens. És important tenir present que especialment a Rússia, Llatinoamèrica, Sudàfrica, l'Índia... apareix una nova fracció de classe que és la pobresa estructural, que també apareix de forma encara marginal als països més rics (U.E., EE.UU. i països de la OCDE)

2.2. Canvis tecnològics i nova distribució del treball.

Per abordar amb rigor i comprendre tots els canvis produïts i la consegüent divisió del treball, cal veure que, en el procés de mundialització actual, que combina els avenços tecnològics en el camp de les comunicacions, amb l'esfondrament del camp socialista i la obertura al capitalisme dels nous mercats, rau **el problema de fons: l'apropiació privada dels beneficis de la globalització i les polítiques neoliberals que li donen cobertura, es a dir el capitalisme global, la vessant econòmica de l'imperialisme en el segle XXI, a més de la vessant militar per tots coneguda.** El que cal analitzar des de una òptica i una perspectiva de classe és com aquest creixement de les forces productives entra i reforça la contradicció amb la forma concreta de les relacions de producció establertes, que les polítiques neoliberals del capitalisme global porten als seus límits d'explotació i desigualtat. El que correspon, per tant, és que la classe obrera s'enfronti sense perjudicis a la mundialització de l'economia, reconeixent que és la forma que adopta el capitalisme dels nostres dies i sàpiga diferenciar els perills reals dels imaginaris, separi la creació interessada de certes pors que cerquen l'enfrontament entre treballadors, de la cobdícia sense escrúpols dels que és beneficien: el capital especulatiu i financer.

No podem deixar de parlar de les multinacionals i de les seves fonts de finançament. Les anteriors polítiques keynesianes varen entrar en conflicte amb les aspiracions de guanys de les grans corporacions. Amb la dissolució de les economies de l'Est, la majoria de governs de dretes o centre-dreta cregueren innecessari mantenir les polítiques de legitimació i cediren a les pressions d'una major acumulació de capitals privats. Això va fer que comences la cursa cap noves fonts de benefici sense massa regles: desregulacions empresarials, privatització de les àrees rendibles dels sectors públics, retallada en la despesa social...Pels neo-cons l'ideal és un estat de mínims, molt disciplinat en la despesa (si pot ser amb superàvit), impostos reduïts pel capital financer-especulatiu, deixant tot el marge possible a la lliure circulació i actuació dels capitals financers i les empreses multinacionals.

La impunitat amb la que actua el capital, amb els nous mitjans tecnològics, permet transferències d'un extrem a l'altre del planeta, des de l'inversió productiva cap el paradís fiscal, a l'especulació més desestabilitzadora, això sense pagar impostos, sense donar la cara, sense necessitat de justificar la procedència dels diners, sense noms ni adreces conegudes, sense respondre dels danys socials produïts.

Els efectes dels canvis tecnològics i la divisió internacional del treball que comporta el procés de mundialització, estan produint canvis importants en l'estructura dels sectors productius. S'observa una pèrdua de pes progressiva de la classe obrera industrial

tradicional, que encara és el nucli dur de les polítiques sindicals i un augment dels sectors relacionats amb els serveis. En els països on el pes de l'agricultura es molt gran, els processos s'acceleren a uns ritmes molt superiors.

El procés de mundialització significa també la extensió de les relacions assalariades per tot el planeta. Cal destacar que, sota les actuals condicions cada cop hi ha menys gent fora de les relacions capitalistes de producció, tant a nivell geogràfic com de capes socials: proletarització dels intel·lectuals i de les capes mitges, i entrada massiva de les dones amb responsabilitats familiars als processos productius. Cal a més tenir en compte els fluxos migratoris de les dones de països empobrits que no para d'augmentar cap els països industrialitzats, i recordem que la contrapartida de l'anomenat "quart món", a l'interior dels països desenvolupats i de les regions oblidades del nostre planeta es la cara amagada de la mateixa moneda.

2.3. Apareix nou fenomen de nova dimensió, que es la "colonialitat" de la classe obrera en els països del capitalisme desenvolupat.

Aquest nou fenomen pot fer que, des de Europa algú tingui la voluntat de retornar als temps de segrestar econòmicament les organitzacions socials d'Amèrica llatina o dels països emergents, imposant-lis determinades practiques allunyades de les seves tradicions, intervenint en les seves polítiques, o bé excloent-les dels fóruns de debat, inclús mal disposant de fons procedents de cooperació internacional. Hem de lluitar contra aquestes pràctiques, hem de retornar la sobirania a les organitzacions, la qual cosa no vol dir que no ajudem a les seves activitats.

Un altre tema és el nivell d'alienació de la classe en els països anomenats desenvolupats, que porta a no només no estar la classe constituïda, a més no reconèixer la pertinença a la classe obrera, pensant que es pertany a una altra capa social, aliena als treballadors.

3.- CONFRONTACIO ENTRE MULTILATERALITAT I UNILATERALITAT

És important explicar per què dins de la contradicció fonamental en el marc de la lluita de classes a nivell internacional passa a primer pla la confrontació entre multilateralisme i unilateralisme.

El paper dels estats ha canviat també. La seva funció no només no ha desaparegut, tanmateix el seu paper es redefineix i es requalifica. Es fa més gran la distància i el poder entre uns estats i altres. Això comporta que els grans poders polítics, EE.UU. i UE, com que tenen el mateix model econòmic i de creixement, acaben subordinats l'un (en aquest cas la UE) a l'altre (EE.UU.), sota una concepció unilateral de pensament únic en lo ideològic (el neo-con, o lliberalisme) lo militar (preponderància de la OTAN en tots els conflictes) i lo econòmic (OMC, FMI, BM).

Per aquestes raons tenen molta importància tots els acords comercials fets entre els països com Brasil, Xina, la India, Africa del Sud, o també el marc ALBA (Alternativa Bolivariana de las Américas), front els Tractats de Lliure Comerç EE.UU.- països d'Amèrica o els acords d'Associació amb la UE. Tots ells ajuden a construir una realitat que pot anar cap el multilateralisme.

4.- EUROPA, UN MARC PER COORDINAR LA LLUITA DELS TREBALLADORS, PARTICULARMENT LA POLITICA SINDICAL

4.1. Els símptomes de crisi europea son importants hi ha una situació problemàtica, econòmica i social, endarreriments en relació a l'encaix globalitzador, la precarització del treball i l'exclusió social. Creix la distància entre la ciutadania i les institucions de la política. El 2007 ha estat l'any de la signatura del minittractat. Caldrà millorar la relació i la mobilització de les forces socials, particularment la Confederació Europea de Sindicats, i també de les forces polítiques. Així doncs, estem emplaçats a un gran debat sobre aquestes qüestions. En aquest sentit tenen molta importància esforços que s'han fet i es fan, com són la carta de Barcelona, aprovada en les jornades de EUiA en Juny de 2007, la coordinació de sindicalistes en la xarxa del PEE i el Fòrum Social Europa-Xarxa Europea de Sindicalistes del GUE-NGL, espais on estem participant i influint.

Avui es necessària una resposta per part dels treballadors i treballadores d'Europa als plans neolliberals de les multinacionals. Resposta política, institucional i de mobilització a les empreses i als carrers, en la direcció que ens van mostrar els treballadors portuguesos a la tardor de 2007. Posar en qüestió les polítiques neolliberals i antisocials, denunciar el minittractat pels seus continguts i per les formes antidemocràtiques en la seva aprovació ha d'esser el leif motiu del conjunt de sindicalistes i de les esquerres europees.

Hem situat doncs que, un dels elements de la crisi europea son els retards en l'encaix amb els processos globalitzadors.

Aquí es planteja un problema de fons: Europa, incloent les forces d'esquerra, encara està en termes de bipolaritat, i no ha entès que el camí que s'està obrint en la realitat internacional es la multipolaritat. Cal demanar-se quin ha de ser el paper d'Europa en el món de la multipolaritat. Això situa qüestions de projecte econòmic, de política internacional, d'actitud en relació als altres pobles.

Estem davant d'una ofensiva conservadora de conseqüències negatives per Europa i el món. A Europa encara trobem concepcions que podríem definir com "neocolonialitat (fent un símil entre Feudalisme i Feudalitat), en relació a l'estructura i relació entre els pobles d'Europa i en relació a d'altres continents. La no comprensió del dret a l'autodeterminació dels pobles, així com la confusió dels nacionalismes territorialistes de visions essencialistes, basats en la ètnia, raça o sang, religió.. i la necessitat de l'existència de les nacions com fets sociopolítics, que la classe obrera ha d'hegemonitzar sota un plantejament de un major autogovern i aprofundiment del federalisme, son concepcions a recuperar i redefinir pels comunistes, i també per les esquerres.

4.2. El model de la societat del neoliberalisme és la precarització.

Malgrat que, durant l'any 2000 el Consell d'Europa es va llevar amb l'estratègia de Lisboa, que aparentment parlava de convertir Europa en l'economia més dinàmica i competitiva del planeta, amb creació d'ocupació i garantint un

desenvolupament viable i l'integració social, la realitat, alguns indicadors més concretament ens situen en un escenari de precarietat:

- En Novembre de 2005, l'atur a la UE-25 estava en el 9% la ocupació a temps parcial en el 17,7% i l'ocupació a temps determinat en el 13,7%.
- Els riscos de pobresa estan en el 19% del total de la població, xifra que augmenta fins el 38% en els aturats i al 34% en famílies monoparentals.
- Si cerquem en els propis documents de la Comissió Europea sobre pobresa infantil, despesa social i anàlisi de la població aturada, veurem dades encara més punyents (informe sobre ocupació i inclusió social 2004-2005)

Per exemple, les noves formes de contractació, cada cop son més agressives amb els sectors més desfavorits: joves, dones i immigrants, negant en moltes ocasions drets laborals elementals i bàsics, com per exemple el dret a la jubilació o el subsidi d'atur. Existia a més la generalització de serveis com l'ensenyament o la salut publiques, conquestes avui posades en entredit, quan no amb intents de privatització de les xarxes.

El model neoliberal, per tant precaritzava les nostres condicions i les nostres vides, ens sotmet a un neoesclavatge i redueix les conquestes històriques.

5.- NOVES EXPRESSIONS REVOLUCIONÀRIES

Estem davant un nou contexte en l'escenari mundial de la lluita de classes: els socialismes en el segle XXI. Per un costat tenim uns temes que foren centrals durant tot el segle XX, i tornen a ser centrals al segle XXI, com la política de guerra i pau al món com a element estratègic. La situació de la classe obrera internacional ha de tenir en compte les condicions i les particularitats a cada lloc. Cada cop tenen més importància fenòmens com la pobresa extrema, que pateix gairebé poc menys de la meitat de la població mundial (rendes de dos dòlars, no accés a l'aigua, a la sanitat, als medicaments, fam i desnutrició...).

Fenòmens com l'indigenisme avui es vinculen en la seva majoria a projectes transformadors, sobre tot en el cas d'Amèrica Llatina, son expressions socials que no son noves, la novetat és la seva implicació amb moviments socio-laborals i sindicals.

La immigració com a fenomen global irrumpeix també amb força i per tant ha de tenir solució local i internacional, així com les polítiques de gènere. Avui la pobresa, l'exclusió i la sobre-explotació tenen clarissimament rostre de dona, als països rics i als països empobrits.

En front al neocolonialisme, hem de fer polítiques de cooperació i solidaritat, que ajudin a la transformació, a lluitar contra els efectes i contra les causes del neoliberalisme. La veritable dimensió avui del nou internacionalisme resideix en el mutu coneixement i respecte de totes les tradicions històriques, de lluita i culturals de totes les organitzacions polítiques, socials, socio-laborals del conjunt de països.

Hem de tenir en compte les aportacions dels pobles que lluiten per la seva independència i per l'Estat social com aportació a la lluita internacional., que avui passen a primer pla per la raó que estan conduint la construcció de l'Estat Social i el

desenvolupament de la multilateralitat en el món, en front de la unipolaritat imperialista de l'oligarquia financera internacional.

6.-SERA POSSIBLE UN CANVI EN LA CORRELACIO DE FORCES?

La solidaritat dels treballadors i del seu bloc social de canvi és avui més que mai un factor fonamental per als pobles que lluiten, però també per la reconstrucció de la classe obrera i el seu bloc social de canvi. Aquesta pot ser la clau de volta en un veritable canvi, que vindrà des de les organitzacions estables i des de plantejaments fets amb contingut polític de transformació i confrontació amb el neoliberalisme, pels seus continguts atemptatoris contra els Drets Humans i Socials, contra la democràcia, entesa com vivència plena per desenvolupar un projecte de vida.

En el terreny sindical, la unitat de plantejaments i esforços es una condició necessària pel canvi. Cal una veritable unificació de totes les tendències i tradicions obreres, de totes les corrents sindicals per lluitar eficaçment contra les polítiques neoliberals. Els treballadors, les organitzacions que no es subordinen al neoliberalisme no es poden permetre cap exclusió, per que el nou escenari ja no es la guerra freda, és neoliberalisme versus progrés, democràcia i emancipació social. Aquest es el paradigma del segle XXI, dit en termes polítics: O Socialisme o barbàrie.

Per tant, tot problema i tota proposta de solució serà viable, tindrà més expectativa d'èxit si es planteja en termes de solidaritat, internacionals i d'interdependència. És el temps de futur.

B.-NECESSITAT D'UNA SEGONA TRANSICIÓ A ESPANYA.

1.- A Espanya no hem derrotat el franquisme. Les contradiccions més importants de l'estructura democràtica i social no estan resoltes. Tots els temes que tenen a veure amb el nou paper que ha de jugar un estat federal per resoldre les qüestions nacionals, la relació amb l'Església Catòlica i el caràcter laic de l'estat, el model de relacions socio-laborals, molt especialment vinculat a l'estat federal i que es relaciona amb el desenvolupament socio-econòmic, la monarquia, l'exercit i d'altres institucions, revelen que defugir aquests debats ha dut com a conseqüència la emergència del franquisme sociològic que dormia el somni de l'hivern.

2.- Si durant la transició política, les organitzacions socials, no només van organitzar mobilitzacions, si no que varen ser referent importants, avui estant assistint a aquests processos amb una actitud excessivament d'espectador. **Hem de recuperar el paper participatiu de les organitzacions socials, en particular el sindicalisme socio-polític i de nou tipus que representava CCOO.** Cal que s'impulsi la voluntat política necessària per que el moviment sindical no sigui ni espectador ni acompanyant, que sigui un paper protagonista, amb les forces del seu àmbit natural: les esquerres.

3.-Hem de recuperar el paper de la classe obrera en construcció i el seu bloc social de canvi. Quatre elements són importants en perspectiva de futur, la reconstrucció del paper de la classe obrera, el relleu del moviment popular i solidari, el moviment

estudiantil i de joventut i la mediació política com a moviment sociopolític forta i mobilitzadora.

4.-És per això que és necessària una segona transició basada en:

- **Política internacional independent dels EUA – Pau al món.**
- **Pau a Euskadi.**
- **Drets cívics republicans i desenvolupament de la cultura de la democràcia republicana amb valors d'unitat de les esquerres.**
- **Donar una solució integradora a les immigracions.**
- **Resoldre els problemes de discriminació de gènere, atendre els problemes de les dones.**
- **La federalització de l'Estat.**
- **Defensa de la cultura del treball, i de l'espai públic i social i de l'estat social conquerit al segle XX, per combatre la precarització de la vida.**

5.-Especialment a Catalunya:

- **L'endarreriment en camps industrials que està patint Catalunya i no només en infraestructures es la conseqüència lògica de la pèrdua de pes del sector industrial front el sector financer,** també a casa nostra, i la renúncia explícita per part de la burgesia catalana de liderar un procés de modernització que fes front als nous reptes produïts pel procés de mundialització, incorporant el passi de la UE-15 a la UE-25. Els 23 anys de pujolisme han servit per produir una casta d'administradors polítics que han actuat al marge dels interessos, no tant sols de classe obrera, també de la burgesia productiva i dels petits propietaris. La manca d'inversions en tecnologia posen avui de manifest la necessitat d'inversió tecnològica i de formació relacionada amb els sectors productius a Catalunya.
- **L'internacionalització de Catalunya es un objectiu urgent.** El nou rol que pot jugar a la Mediterrània, fent d'entrada al cor d'Europa des de el Magrib, fent de pont amb Itàlia i el Sud de França per una banda, i reconstruint la relació dels anomenats quatre motors (Regions Rhone-Alpes,. Waden Wütenberg, Lombardia i Catalunya), lligada a la nova Euro-Regió, ha de tenir repercussions en forma de creixement de les forces productives.3.-
- **Les noves característiques de nació sense Estat,** amb la realitat, encara no confirmada del nou estatut, que situen l'actual autogovern en cotes molt elevades, **han de jugar favorablement,** governades des de un punt de vista progressista i amb participació activa del sindicalisme de classe.
- **Tots aquests reptes cal afrontar-los des de la defensa de l'Europa social,** des de el compromís del moviment sindical europeu de lluitar pels drets socials, contra el procés de privatització de drets bàsics.

6.- A Catalunya ara li correspon dirigir la construcció nacional a les esquerres. Això vol dir que la classe obrera s'ha de constituir com a tal, hem de treballar per la seva construcció i, amb el seu bloc de canvi, ha de treballar la mobilització ciutadana per una Catalunya social, progressista, solidària i internacionalitzada.

C.-PROPOSTES DE TREBALL

Anàlisi de la presència organitzada del sindicalisme d'EUiA i del Partit en el MO.

1.-Anàlisi de les característiques de la classe obrera a Catalunya.

En aquest apartat hi ha tres elements a subratllar que hauríem de treballar immediatament:

- les condicions materials i culturals de la classe obrera.
- veure que hi ha uns sectors de la classe obrera que no hi ha presència de les organitzacions polítiques i sindicals, per tant hem de trobar la forma de tenir presència com a mínim CCOO, EUiA, el PARTIT, com és el sector “terciari”.
- en les enquestes una part de la classe obrera no se sent classe. Això depèn fonamentalment de la presència orgànica del P i del nivell d'hegemonia dels valors i propostes d'esquerres en el seu si, de clarificació del projecte i del projecte nacional en un procés de mobilització.

2.-Proposta sindical de classe de defensa de la cultura del treball i l'estat social.

Aquest apartat el formularem des de les seves caracteritzacions polítiques, organitzatives i estratègiques a llarg termini, que caldrà avaluar periòdicament. Com a marxistes que som, no hem de formular veritats immutables, però sí propostes amb abast.

Si caracteritzem políticament la nostra proposta, situarem aquests trets definitoris:

1. Autonomia del sindicat:

El sindicat és una organització que decideix en funció dels interessos que representa. No és subaltern ni se subordina a cap decisió orgànica de ningú, però el sindicat, com a organització de treballadors i treballadores associats en funció de determinats interessos, que són els de la classe obrera i que difon valors com la solidaritat, la igualtat i l'internacionalisme, d'entre altres, no és una organització políticament neutra, és una organització que està en l'àmbit de les esquerres i, per tant, el tracte i la relació entre el sindicat i les forces polítiques tampoc pot ser neutra ni indiferent. El sindicat, des de una posició activa i no subordinada, ha de treballar per que els governs progressistes facin polítiques d'esquerres, d'acord amb els interessos de les seves bases socials, conservant l'autonomia. Dit d'una manera més gràfica, el sindicat està a l'esquerra i forma part de les esquerres perquè, a més, les pluralitats que s'expressen al si del pensament del proletariat estan en aquest marc.

2. Sindicat de classe i nacional:

El sindicat a casa nostra segueix sent de classe i nacional: el desenvolupament de les forces productives, els canvis al si de la classe obrera tenen característiques pròpies encara en el segle XXI. El sindicalisme a Catalunya segueix desenvolupant-se amb característiques pròpies, fruit de les contradiccions entre el capital financer i el capital industrial, la penetració de multinacionals

europées, la maduració de sectors industrials i l'aparició de nous sectors emergents. Aquí juga un rol la inclusió de la nova immigració, que la trobem molt present a sectors productius i de serveis molt determinats. Aquesta no es produeix amb les mateixes característiques a Catalunya. El nou marc estatutari, amb reconeixement de drets específicament a Catalunya, obre legalment noves vies d'intervenció que ja es produïen en el terreny dels drets socials i nacionals, que no entren en contradicció amb la vinculació de la classe obrera a Catalunya i a la resta de l'Estat.

Seguim sent una mateixa classe obrera que necessita unes vinculacions polítiques i organitzatives que s'han d'expressar en funció de les problemàtiques comuns, i que, a més, estan cada cop més relacionades en l'espai europeu, de la UE i fora d'aquesta. Les multinacionals i les empreses estan fortament internacionalitzades, i el moviment obrer ho ha de fer també. L'actual procés de mundialització capitalista ha de donar pas a un nou internacionalisme, basat en la solidaritat, la cooperació i el combat contra les polítiques neoliberals, que es fonamenten en l'explotació indiscriminada i massiva de classes, pobles i recursos naturals.

El marc de l'actual CES és gairebé unitari, amb les excepcions de Grècia, Xipre i alguns països (pocs) de l'est d'Europa, però la seva política en la pràctica està subordinada a la Comissió Europea. Cal aprofitar la pròpia consigna del seu darrer congrés "a l'ofensiva", per posar-ho en pràctica. Un exemple ha estat la importantíssima mobilització a Lisboa del passat Octubre, en què la CGTP ha situat al bell mig del debat el refús al mini-tractat i a les directives com la Bolkestein i d'altres, així com el concepte "flexiseguretat", que és un nou atac a la regulació col·lectiva de les condicions contractuals dels treballadors. El que volem dir és que cal un replantejament molt seriós en l'activitat del sindicalisme europeu, per dur-lo a posicions d'una superior confrontació amb el model neo-liberal que s'està duent a terme a Europa, enfrontar-se a aquest model de construcció antidemocràtic i portar-lo a un model d'Europa social, pel qual els comunistes sempre hem lluitat. En aquest sentit, hem de treballar amb tots aquells fòrums sindicals que es plantegin aquest objectiu de canvi dels contigus antisocials del model d'UE neoliberal, per tenir un instrument sindical europeu, la CES, amb plantejaments renovats confrontatius amb les polítiques neo-liberals.

El mateix podem dir del sindicalisme internacional: nosaltres estem per la unitat sense exclusions de totes les tradicions sindicals del moviment obrer. Unitat que s'ha de construir amb tothom i contra les polítiques neoliberals, contra els mal anomenats tractats de lliure comerç o d'associació, que no són ni lliures, ni de comerç, ni associen res que no sigui l'explotació d'amplíssimes capes de la població mundial. En aquest sentit, tot allò que pugui encaminar-se a la unitat dels treballadors mundial, dins la nostra modèstia, cal que ho impulsem... és a dir, des de coordinacions al si de les empreses multinacionals, campanyes internacionals per la defensa dels Drets Humans laborals, etc.

3. Multilateralisme, diàleg social i mobilització:

El sindicat ha de tenir molt clar que l'aposta estratègica pel multilateralisme, en les relacions internacionals i l'autonomia de criteris en les negociacions són elements bàsics pel sindicalisme de classe: l'Organització Internacional del Treball pateix una paràlisi normativa molt preocupant, a causa del canvi de correlació de

forces internacional, a l'unilateralisme imperial produït per la caiguda dels països socialistes d'Europa i pel retrocés del sindicalisme a nivell internacional, però també per les poquíssimes modificacions legals a favor dels treballadors en els països industrialitzats. En aquest context, cal entendre el diàleg social com a instrument, a més de la mobilització per arribar a bons acords i també a lleis favorables als treballadors, tant a nivell general com a nivell particular. El diàleg social sense mobilització, en la major part de les ocasions pot donar com a resultat cessions de drets, perquè si només parlem de diàleg, no importa el que s'acordi, és a dir, quan es confonen instruments amb objectius (i no innocent la confusió), alguna gent pot pensar en legitimar-se ella mateixa com a interlocució, en lloc d'assolir els objectius de millora.

4. **Adequació de les definicions històriques:**

Cal recuperar les definicions històriques del sindicat, que neix i és fill de la societat capitalista, i que per tant es mou en un paradigma molt concret i determinat: organització que neix per defensar-se de les condicions laborals imposades pel capitalisme i, per tant, per definició, organització de treballadors: organització que busca solucions als problemes i que negocia i mobilitza per això: organització que intenta formular-se com a alternativa econòmica i fer propostes generals. **Per tant, el sindicat és una eina dels treballadors, un subjecte de transformació social i una instància organitzativa en la qual els comunistes fem aprenentatge.**

5.- **Flexibilitat organitzativa:**

Les diferents tradicions del moviment obrer han passat per multitud d'experiències organitzatives, fruit de la pròpia composició de la classe i també en funció de les dinàmiques d'organització empresarial de la producció. La història va fer passar la classe obrera des dels sindicats d'ofici als sindicats únics de ram de la producció, fet que va aixecar grans discussions a l'època. En els anys 80 i 90 es discutia el tema de les federacions i els territoris, sobre que era més important o prioritari, o si el caràcter socio-polític del sindicat només es reflectia al territori... **La història ens està demostrant que no hi ha models acabats, que la nova característica organitzativa de la classe passa per la flexibilitat organitzativa, la permeabilitat que es requereix, sobre tot després del trencament del model fordista a la indústria (als serveis públics serà diferent) i veure on és el vincle material d'unió en els distints sectors productius.** Cada espai s'ha d'auto-organitzar, en funció de les seves necessitats, tenint en compte quina és l'estructura patronal.

6.- **Organització proletària:**

La característica genuïna d'organització proletària és auto-organització i transparència. La cultura obrera no és delegativa, sinó participativa i executora de polítiques, no fa una contradicció entre democràcia i eficàcia, entesa aquella com un espai de construcció d'alternatives i no com una empobrida repetició de mecanismes de democràcia burgesa. Això ens ha de fer incorporar el treball en xarxa arreu dels sectors, assumpte primordial en temes com l'organització del treball, el modus de producció i les condicions socio-laborals que se'n deriven. La incorporació del conjunt de la classe, avui dividit entre fixos i precaris, entre nascuts en el país i immigrants, entre joves i veterans, entre dones i homes, divisions que s'exterioritzen en funció de les distintes condicions a què es

sotmet cadascun dels col·lectius, vindrà donada en funció dels elements comuns que es puguin col·locar en el debat i la reivindicació, entre els mecanismes de solidaritat i autodefensa que es trobin. La clau és construir consenus no burocràtics entre els distints col·lectius.

7.-Sociopolítics sempre:

Avui cal donar tractament de negociació col·lectiva als temes territorials que tenen a veure amb les condicions de vida de la gent treballadora i organitzar-ho, així com els aspectes socio-polítics en els àmbits sectorials, com condicions de salut a la feina (distingir-los dels accidents laborals) els efectes dels torns a dins i fora de l'empresa, els temes educatiu-formatius. **El concepte de sindicalisme sociopolític avui es transversal i no es redueix al vessant territorial. Així podem desenvolupar les noves potencialitats que es deriven de la societat industrial en la qual vivim i treballem.**

En algunes ocasions, s'ha tractat de trencar aquest vincle tant genuí de casa nostra: el sindicalisme amb capacitats d'intervenció més enllà dels murs del centre de treball, amb tot allò que repercuteix en les condicions de vida de la classe, i el sindicalisme profundament ancorat en els valors tradicionals de les esquerres, de lluita contra tota injustícia i opressió, contra l'explotació i per la solidaritat, amb voluntat de transformar la societat tan injusta en la que ens ha tocat viure per una altra, sense explotació ni opressió.

8.-Europa i el món:

Davant la construcció de nous referents, cal adoptar una posició renovada d'inclusió de les millors tradicions del conjunt de moviment obrer: la suma de les tradicions anarcosindicalistes, cristianes, i socialistes i comunistes ha d'ésser inlucssiva i no excloent. Només cal excloure aquells que es subordinen al neoliberalisme. La construcció dels nous referents europeus i mundials no s'està fent en les millors condicions, però el que cal és treballar una correlació de forces més favorable des de dins del moviment sindical, i sempre tenint en compte quina és la nostra realitat propera. A la vegada, hem de potenciar trobades entre les empreses d'una mateixa arrel, trobades entre el que podríem anomenar com els sectors més avançats, sobretot per elaborar estratègies... perquè l'objectiu és lluitar amb èxit contra la mundialització capitalista.

9.-No hem d'esperar l'arribada del socialisme:

No podem esperar per intervenir, ni podem anar pel món com aquell que va al mur de les lamentacions: la derrota ha estat considerable, però no estem vençuts, els pobles d'Amèrica Llatina, Àfrica del Sud, l'Índia...ens ho mostren, la nostra pròpia existència, ara en millors condicions que fa uns pocs anys ens ha de fer optimistes: confiar en el Partit és confiar en nosaltres mateixos i en la nostra capacitat de seguir lluitant pel que considerem just:

- **Uns millors salaris i temps de treball... La lluita pel repartiment de la plusvàlua, a favor dels treballadors.**

- La lluita per la disputa de les condicions laborals, és a dir, en la condició de proletaris hem de millorar materialment nivells de benestar, tant a dins com a fora de l'empresa. Això també té a veure amb el caràcter socio-polític del sindicalisme del segle XXI.
- La lluita per organitzar el cicle productiu, la intervenció en ell, per determinar l'organització del treball, els productes que calen i els que cal eliminar, com per exemple, la despesa en armaments i la seva necessària conversió en bens productius. Guanyar espais de democràcia a les empreses i fora com proletariat organitzat.
- La lluita territorial: com els nostres impostos es converteixen en serveis necessaris per la classe obrera, millor sanitat, educació, transports, habitatge... un millor medi ambient, cuidar el teixit industrial del país, amb intervenció en els canvis...
- La lluita inclusiva, incorporant tots els sectors de la classe obrera, amb especial atenció a la nova immigració i la seva inclusió en la vida sociopolítica, amb la resta de classe i no al marge.
- La lluita internacionalista per un nou ordre internacional, basat en la solidaritat, la cooperació, l'intercanvi i el mutu coneixement, facilitant encontres i xarxes en la mateixa empresa i sector, compartir solucions i debats, seguir els moviments del capital, tant l'industrial com l'especulatiu. Si no ho fan els sindicalistes, ho faran altres amb objectius netament diferents.

3.- EUiA.

Es necessari que els treballadors i treballadores portin les seves preocupacions més immediates, en temes de gestió política a la mediació de la qual ens hem dotat, entesa com a moviment socio-polític, i que aquesta respongui a llurs interessos. **Es molt convenient que els programes electorals de EUiA siguin coneguts, discutits i elaborats per la majoria de treballadors i treballadores**, cercant àmbits de participació democràtica i plural, on tothom escolti a tothom.

Es per aquesta raó molt important que, en aquesta etapa, que funcionin les assemblees sectorials d'EUiA, que hi participi el màxim de gent, que vagin creixent més, que es facin més fortes, així com que els treballadors puguin participar a les assemblees locals.

4.- Solidaritat

En l'actual fase històrica, es un moment de repensar tots els temes referents a la solidaritat internacionalista, de les distintes inter-relacions que hem de refer i construir, es l'hora del nou internacionalisme, basat en la col·laboració i la cooperació pel benefici mutu.

En aquest sentit, és important que la classe obrera tingui els seus propis instruments per fer solidaritat, des de les empreses i centres de treball, els sectors de la producció i serveis, les localitats i llocs d'agrupació d'indústries i empreses, per tal que la solidaritat sigui una eina de lluita ideològica i participativa. Aquests instruments poden ser un bon lloc de fòrums de coneixement i explicació de la situació internacional. No pot ser que

les úniques eines a l'abast per conèixer el que passa a Africa, a Amèrica Llatina, a qualsevol lloc del món, siguin les televisions, els diaris i els mitjans de comunicació oficials. Cal fer arribar la veu dels protagonistes directament i sense intermediacions. **Cal que els protagonistes de la lluita contra les polítiques neoliberals, expliquin de viva veu i en directe les seves experiències i la seva riquesa de lluites socials.**

5.- Relació entre Moviment Obrer, Moviment Popular i Moviment Estudiantil

En els moments actuals, el procés de proletarització es tan ampli com que un altre cop el saber és a la classe obrera. És important, doncs, que junt amb **la mediació política, com a moviment socio-polític, el moviment obrer, el moviment popular i el moviment estudiantil, tots junts son com quatre potes d'un projecte de construcció de la classe obrera** i de desenvolupament de la seva capacitat d'alternativa.

6.- Relació Moviment Obrer a Europa

Fins ara hi ha hagut una certa coordinació a Europa entre els Partits comunistes, amb algunes dificultats pròpies de les experiències diverses de com afrontar la presència organitzada al moviment obrer i al moviment sindical. Hi ha diferències entre nosaltres que hem d'evitar que es transformin en contradiccions, com ha pogut succeir en el passat. Aprofundir els contactes que ajudin a un major coneixement, en compartir diagnòstic i solucions comença a ser urgent, en una realitat que cada cop funcionarà amb més velocitat. No podem ser els notaris de la construcció europea, hem de participar amb les nostres propostes i alternatives.

Tampoc els sindicats, malgrat l'existència de la CES estan fent la feina que correspon. Més pendents de les super-estructures, obliden fàcilment les aplicacions concretes de les polítiques de la Comissió Europea als països, les directives com la Bolkestein segueixen penjant damunt dels treballadors, i avui l'amenaça del Llibre Verd que parla d'aquest nou concepte-moda anomenat flexiseguretat, que persegueix anular els avenços en Dret Laboral Col·lectiu i en individualitzar les relacions laborals, tallant de soca-arrel l'eficàcia dels convenis està molt present, sense que encara s'hagi reaccionat davant d'aquesta nova agressió.

Es necessari establir formes de coordinació que permetin la mobilització per a problemes concrets i globals. Això passa per potenciar les xarxes que s'estan estructurant, en el Grup Parlamentari Europeu GUE, en el Partit de l'Esquerra Europea, i passa també per les xarxes sindicals (Comitès d'Empresa Europeus, xarxes de sindicats d'una mateixa empresa, etc.). Hem de dinamitzar totes aquestes trobades i fer circular la informació. Avui a Alemanya, per exemple, els sindicats s'estan movent, l'esquerra política també es mou, i si això passa, pot tenir conseqüències positives pels treballadors.

A més, cada cop pren més importància la relació de la classe obrera i els seus instruments amb els països que limiten geogràficament amb Europa, i també a Amèrica Llatina, Sudàfrica, Índia, Xina, Rússia i els EUA.

7.- Organitzar la presència de Partit

Es necessari estendre la presència del Partit al si de la classe obrera. Cal organitzar la mobilització pels problemes dels treballadors en termes d'alternativa i impulsar la lluita per l'hegemonia de la classe obrera; aquest es el paper en el que el PCC ha d'ajudar.

El Partit ha de fer conèixer la seva política a la classe obrera, escoltar les crítiques, situar les correccions necessàries i fondre's amb la classe. El Partit ha d'ajudar la classe obrera a organitzar-se com a classe alternativa, a constituir-se com a tal. Ajudar a que aquesta faci propostes alternatives en el terreny de la producció i el seu cicle, i també en el mode de vida. Hem de fer que la classe obrera es senti propietària i productora, defugint del terme "consumidors", pel desclassament que produeix, des de el punt de vista ideològic.

El Partit ha de participar al debat d'idees que es dóna al si de la classe obrera, amb el fi de mostrar i convèncer que cal lluitar tots junts per l'hegemonia del pensament del nostre poble.

Hem de fer nostres, utilitzar tots els instruments (tant els instruments comunicatius com els de reflexió i pensament) del Partit i posar-los al servei de la classe obrera: AVANT, la Fundació Pere Ardiaca, la web...tots han de ser instruments útils per organitzar els treballadors per la lluita de classes.

Hem de consolidar el Partit a la classe obrera com un partit orgànic d'aquesta, fer que les organitzacions siguin per unitats productives, arribar a tots els seus sectors, no només els industrials, també als sectors anomenats terciaris, deixant a banda les coordinacions de l'acció sindical, de les quals ja s'estructuren comissions des de el Comitè de Moviment Obrer. La raó de ser del Comitè de Moviment Obrer es estructurar orgànicament el treball dels i les comunistes vinculats als sectors de la producció i dels serveis, estructurar-los per la seva activitat i construir el Partit per la classe obrera de Catalunya.

Aquesta es la raó de la nostra existència: Lluitar per l'emancipació plena de la classe obrera i per la nova societat socialista de futur.

LA LLUITA CONTINUA.

Comitè de Moviment Obrer del Partit dels i les Comunistes de Catalunya.

Febrer 2008